

med derpaa følgende. Fald, men med Hensyn til hvilken Stigningen — saaledes tænkte man sig det i det Mindste den Gang — vil være langsomme, og hvor det, naar denne Stigning er bleven konstant, vil være at afgjøre, om der ikke er Grund til en vedvarende Lønningsforhøjelse. Man kom altsaa den Gang til at staa lige overfor de Momenter, som nærmest begrunde en forbigaaende Forhøjelse, hvilke man af praktiske Grunde søgte at formulere paa en saadan Maade, at man ikke behøvede at lyselsætte sig dermed hvert Aar, idet man opstillede en varierende Skala, hvor efter Tillæget skulde gives. Men ved Siden deraf var der andre Momenter, som, naar de vedbleve at virke, nødvendig maatte medføre en Forhøjelse af Lønningerne af en varig Karakter. Nu tror jeg, at det Materiale, som navnlig er blevet meddelt af det statistiske Bureau, paa en Maade, der maasse for nogle Medlemmer er noget overraskende, viser, at den Situation, lige overfor hvilken vi staa, hænger fortvinsvis sammen med den Gruppe af de Poster i et Budget, som man ikke særlig tænkte paa for 20 Aar siden; jeg behøver f. Ex. kun at nævne Husleie, Folkelohn, de forskjellige Gaandværksvarer, hvis Pris er stegen paa Grund af den stigende Arbejdsfortjeneste o. s. v. Det forekommer mig altsaa, at der dog virkelig ikke længer skulde kunne tales om nogen principiel Uoverensstemmelse, efterat de forskjellige Lovgivningsfaktorer ere blevne enige om, at den Form, man forsøgte i sin Tid, ikke kan bevares som et Middel til at fri Thinget for at se Virkeligheden lige i Øinene, men at man maa se paa de samlede Livsvilkår, hvorom der er Tale, for at bømme om, ad hvilken Vej man rettest skal træffe de Foranstaltninger, som Retfærdighed kræver. Den tredie Uoverensstemmelse skulde ligge paa det Punkt, at Regjeringen havde sat igjennem en længere Revisionsfrist, medens Folkethinget derimod vilde have en kortere. Ogsaa her er det klart, at Intet er sat igjennem uden med Folkethingets eget Minde, og det kan dog heller ikke være glemt, hvilke Vanskeligheder der er forbundne med disse samlede Revisioner, hvilken Tid dertil nødvendig maa medgaa, og jeg kan ikke tro Andet, end at virkelig ogsaa de ærede Medlemmer selv — i alt Fald de Allerfleste i deres Hjerte — maa være tilfreds med, at man dog kom til det Resultat, at man ikke paalagde sig selv den permanente femaarige Revisionsbyrde; havde man anden Gang gjort det, er det klart, at det vilde være vanskeligt at komme let deraf igen. Det, der her foreligger, er imidlertid ikke Spørgsmaalet om en Revision. Afgangspunktet for den nærværende Sags Behandling er jo netop den Afslutning, som disse forskjellige Lønningsforhandlinger fik i 1870 og 1871, og det, som Thinget opfordres til at overveie, er efter mit Skjøn ikke et politisk Spørgsmaal i den Betydning, hvori Forslagsstilleren bruger dette Ord, men et Retfærdigheds og Klogskabs Spørgsmaal, nemlig dette, hvilken Indflydelse de

Forhold, der ere indtraadte siden 1870 og 1871, have paa de den Gang fassatte Lønningers virkelige Værdi — paa deres Njæbeene. Naar man, hvad jeg ikke har hørt det ærede Medlem modsigte, erkjender, at der er indtraadt en saadan Nedgang heri som den, der er paavist, saa synes der mig at foreligge et simpelt Retfærdighedskrav, som maa være uafhængigt af, hvad der kaldes Tillidsforhold eller ikke Tillidsforhold, og maa føre til, at man fyldestgjør de Pligter, som flyde heraf.

Formanden: Forinden Forhandlingen gaar videre, skal jeg gjentage Indholdet af den fremsatte Paastand. Den lyder saaledes: „Da Behandlingen af et Lovforslag som det foreliggende forud for det lovfalede Tidspunkt for Lønningslovenes Revision forudsætter et Tillidsforhold mellem Ministeriet og Folkethinget, og et saadant Tillidsforhold ikke er tilstede, gaar Thinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.“

J. N. Hansen: Dagsordenens egentlige Indhold opholdt den høie Finanzminister sig jo meget lidt ved; han fremsatte blot sin Mening om, at dette Lovforslag ikke er af nogen politisk Karakter. Det er nu min Mening, at det, saa fuldt som noget Lovforslag kan være det, er en Sag af politisk Karakter, naar Regjeringen kommer og for sin Embedsstand i det Hele, fra den Øieste til den Laveste vil have et betydeligt Tilskud til, hvad der ved Loven er bestemt. Dette er efter min fulde Overbevisning et politisk Spørgsmaal, og jeg kan ikke tilbageholde den Udtalelse, at det overrasker mig, at Ministeriet ikke har sagt sig selv det Samme, for det besluttede sig til at indbringe sit Forslag. Det forekommer mig at ligge saa nær at sige sig selv, at, dersom det sørgelige Forhold, der findes mellem Regjeringen og Folkethinget, nogensinde kunde udøve politisk Indflydelse paa et Lovforslag, saa maatte det være paa et Lovforstag som det foreliggende. Hvad den høitærede Minister end i Overigt anførte angaaende de Kjendsgjerninger, jeg har nævnt, kunde han dog ikke komme fra disse Kjendsgjerninger. Han mente, at man nu skulde blive staaende ved den Overenskomst, der var kommen tilstede mellem Lovgivningsmagtens forskjellige Dele. Ja, deri har den høitagtede Minister Ret, men det er jo nu ham selv, der kommer og forlanger, at vi skulle forlade denne Overenskomst. Det er jo det Forslag, der her foreligger om et Tilskud af 400,000 Rb. til de engang vedtagne Lønninger, som gjør, at vi maa erindre om, hvem der er Skyld i, at vi ere kommen til den Tilstand, der nu er indtraadt, medens vi efter et tidligere System vilde have undgaaet at komme til denne Tilstand. Dersom altsaa dette Krav ikke var fremkommet, vilde jeg ikke have fundet nogenjomhelst Anledning til at